

George Arion
Însoțitorul lui Iisus

ibris .RO

Copyright © 2016 GEORGE ARION
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2016 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: editura@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, GEORGE
Însoțitorul lui Iisus / George Arion. - București : Crime Scene Press,
2016
ISBN 978-606-94295-1-8
821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: noiembrie 2016
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

George Arion

Însoțitorul lui Iisus

CRIME SCENE PRESS

Bomba a explodat pe terasa restaurantului *Dinner's Club* într-o sămbătă.

Era o seară frumoasă de mai, cea dintâi dintr-o primăvară capricioasă, cu un soare zgârcit la vedere și cu dese reprise de ploaie. Aproape toate mesele fuseseră ocupate, tineri și vîrstnici sperând să petreacă un sfârșit de săptămână cât mai agreabil, cu mâncare și băutură, cu discuții de dragul discuțiilor și cu multe glume.

Veselia era în toi, o muzică ritmată exact cât trebuie pentru a nu te cuprinde agitația picura liniștitore, fără exces de decibeli, de la două difuzeoare dispuse aproape de trotuar, încălzind și mai mult atmosfera.

După cum au relatat câțiva martori și după cum au înregistrat și camerele de supraveghere din zonă, la ora 19:10, un Tânăr îmbrăcat cu un tricou negru, fără nimic inscripționat pe el, și cu niște blugi prespălați s-a așezat la o masă. Și-a pus jos, lângă piciorul drept, sacul sport pe care îl purtase pe umăr și a cerut o bere la draft. Un chelner prompt i-a adus băutura și s-a grăbit să onoreze alte comenzi presante.

După cum s-a văzut mai târziu pe înregistrări, nu s-a atins de pahar. Părea să aștepte pe cineva. Din când în când, se uita la ceasul cu afișaj electronic de pe telefonul mobil. Totuși, nu părea impacientat.

N-avea nimic ieșit din comun – un Tânăr cu părul tuns scurt, purtând cele mai obișnuite haine pentru vîrstă sa. Brațe puternice, fără tatuaje, niciun cercel în vreo ureche. Doar o brătară la mâna stângă.

La 19:22 s-a ridicat de pe scaun și a intrat agale în local, ca și cum s-ar fi dus la toaletă. S-a strecurat printre mesele din restaurant, dar în

loc să se îndrepte spre grupul sanitar a intrat în bucătăria plină de aburi de la oalele în clocoț și de fumul de la grătar. Tot fără să se grăbească a ieșit pe ușa din spate. Nimeni nu l-a întrebat ce cauță într-o încăpere unde n-avea de ce călca.

Singura cameră de supraveghere montată în spatele restaurantului l-a surprins în timp ce urca la volanul unui Ford vechi, ale căruia numere erau stropite de noroi. Mașina a ieșit în stradă și s-a pierdut în aglomerația de weekend. N-a mai apărut pe nicio altă înregistrare video.

Explozia bombei artizanale ascunsă în sacul sport a sfârtecat trei persoane. Alte cincisprezece au fost rănite. Două dintre ele au decedat în ambulanțele care îi purtau la spital. Printre victime n-a figurat niciun copil.

Din întâmplare, polițistul Fred Brown se afla la fața locului. Un bărbat de patruzeci de ani pe care uniforma părea gata-gata să plesnească. Început de chelie, perciuni lăsați să crească în voie, o mustață pe oală. Nasul brăzdat de vinișoare albăstrui mărturisea o aplacare pentru băutură.

După orele de program în care completase un maldăr de hârțoage, simțise nevoie să se destindă. Cu chiu, cu vai descoperise un loc liber. Dar, când să se aşeze, se produsese deflagrația și izbucnise nebunia. După un moment de stupefație se auziră țipetele înfricoșate ale celor care fugneau care încotro, văiletele răniților care se zbăteau pe jos, alarmele mașinilor parcate în apropiere, puse în funcțiune de trepidațiile provocate de explozie.

Polițistul avu noroc, scăpă teafăr, pentru că băiatul cu șorț alb care se precipitase să-l servească a devenit un scut uman, ferindu-l de schiye. Înainte de a se prăbuși fără viață, îl împroscă din cap până în picioare cu sânge.

Năucit de explozie, asurzit pe moment, Fred Brown rămase încremenit doar câteva clipe.

După ce-și reveni din soc, puse imediat mâna pe telefon și anunță evenimentul la secția de poliție unde lucra. Era surescitat, se afla în miezul unei acțiuni palpitante, dacă își juca bine cărțile își putea vedea împlinit visul – acela de a trece la Departamentul de Criminalistică. Acum alerga cu limba scoasă după hoți de buzunare sau de biciclete, sau îi urmărea pe cei care pretindeau taxe de protecție patronilor de magazine. Se învârtea într-o lume măruntă, iar cei cărora le punea cătușe zburau liberi din nou după câteva zile de arest, judecătorii solicitând împotriva lor probe mai solide, sau socotind neimportante faptele lor.

În curând, în împrejurimi se auziră sirenele ambulanțelor și ale mașinilor de poliție. În decor își făcură apariția mai mulți membri ai trupelor antitero, cu veste de protecție, căști pe cap, vizierele trase și arme cu țeava scurtă vizându-i amenințător pe toți cei prezenți.

Fred Brown și-ar fi dorit un rol de primă-mână cu această ocazie. La urma urmei, el își riscase pielea venind aici, ce-i drept, din voia hazardului, el și nu altcineva dăduse alarmă. Ar fi fost cel mai credibil și competent martor, relatând fără înflorituri tot ce văzuse.

Se aproape de cel care părea să-i conducă pe noii-veniți. Aceștia se deplasau în ordine, cu mișcări precise, vorbindu-și prin semne, având lecția bine învățată în poligoanele de antrenament.

– Știți, eu am văzut totul... Eu am raportat evenimentul...

Căpitanul, sau locotenentul sau ce-o fi fost el nu păru impresionat de uniforma pe care o purta Brown. Îl împinse fără delicatețe și urlă la el.

– Stai dracului deoparte! Nu vezi că ne-ncurci? Aici nu-i treaba poliției. Șterge-o! O să dai o declarație mai târziu.

Astfel se năruia visul lui Brown de a apărea într-un rol principal. Fără să-i mai pese de vânzoleala din jurul lui se duse cărănit acasă. Dacă aveau nevoie de el, n-aveau decât să-l caute. El trebuia să se spele că mai grabnic de sânge și să-și dea uniforma la curățat.

Respect pentru cameni și carti

Era primul atentat de proporții pe care îl cunoscuse orașul Barintown.

Evenimentul a creat o emoție puternică printre locuitori. Prin alte părți n-a provocat vreo mare tulburare. Dacă nu este vizată în mod direct, nicio colectivitate nu se agită prea mult la nenorocirile altora. E o formă de protecție. Nu poți să plângi tot timpul afănd ce catastrofe se întâmplă zilnic în lume.

Președintele SUA se afla la un dinez dat în onoarea unor oameni de afaceri din Luxemburg. A fost înștiințat imediat. Fără să schizeze vreo grimasă sau vreun gest care să-i contrarieze pe musafirii săi, a ordonat să fie ținut la curent cu mersul anchetei.

La ora aceea președintele Franței dormea. Parcursele mulți kilometri prin provincie, într-un turneu pre-electoral. Duminica și-o petrecu în mijlocul familiei, cerând să nu fie deranjat cu nicio problemă. Aflat vestea de-abia luni, din ziare. N-a considerat necesară trimiterea unei telegrame de solidaritate cu poporul american.

Primul-ministrul Marii Britanii și al Irlandei de Nord dormea și el, visând c-a rezolvat relațiile cu Uniunea Europeană.

Cancelarul Germaniei nu reușea să pună geană pe geană – venise din Orient și încă nu se adaptase la fusul orar de acasă. Află despre bomba din Barintown urmărind știrile la CNN.

Președintele Rusiei și cel al Chinei primiră fiecare câte o scurtă informare despre cele întâmpilate în orașul american. Nu se știe dacă au citit-o.

Zile întregi cei din Barintown au comentat incidentul, încercând să afle cine detonase bomba și care îi fusese motivul. Însă poliția, și nici mass-media n-au descoperit nimic. Nimici n-a revendicat acțiunea criminală. Timp de câteva săptămâni, terasa înneagră de fum, cu stâlpii fărâmați, cu mesele și scaunele făcute țăndări, cu geamurile sparte a devenit un loc de pelerinaj unde s-au depus buchete de flori în amintirea celor secerați de schiye.

Nimici nu bănuia că în scurtă vreme orașul avea să se confrunte cu o tragedie de și mai mari proporții.

Era o clădire masivă, nu foarte înaltă, de formă paralelipipedică, construită din piatră în urmă cu peste trei sute de ani, într-un stil care amintea de cel gotic, după cum se susținea în ghidul orașului, dar care, de fapt, după cum apreciau diverși experți, nu aducea cu niciun stil. Inspira soliditatea unei fortărețe de mici dimensiuni.

Citorul ei fusese un scoțian îmbogațit în urma negoțului cu sclavi. Spre sfârșitul vieții, pe Alan O’Malley îl cuprinseaseră remușările. Mai multe decese neașteptate în familie îl convinseaseră că Dumnezeu îl luase în vizor și-l pedepsea pentru faptele sale. Ca să-și mai spele păcatele, se gândise să doneze bani pentru ridicarea unui lăcaș de cult.

Odinioară, acesta produsese senzație într-o urbe cu puține repere arhitectonice. Acum nu mai avea nimic atractiv – vitralii cu un colorit spălăcit de trecerea vremii, ziduri exterioare cu ornamente puține, mai mult niște motive geometrice, erodate de intemperii. Până la ușa de bronz de la intrarea principală străjuită de doi lei din piatră urcă câteva trepte tocite de ploi. Rozeta de deasupra ei își atrăgea imediat atenția, fiind o lucrare elaborată cu mult dichis, dar și aceasta se deteriorase și căptătase o culoare verzuie.

Înăuntru – câteva statui: a Sfântului Petru, a Fecioarei Maria și a Sfântului Sebastian, cel omorât cu săgeți de către soldații romani, luminate anemic – din spirit de economie, puține becuri erau ținute aprinse. Câteva coloane acoperite cu tapiserii cu subiect religios susțineau tavanul. Cupola cândva transparentă, o realizare de care

constructorii fuseseră mândri, acum murdărită de păsări, părea un ocean uriaș îndreptat spre cer. Picturile de pe perete, inspirate din scene biblice, fuseseră executate de câțiva artiști inspirați, dar se degradaseră dramatic odată cu trecerea timpului. Si crucifixul din altar, înnegrit de trecerea anilor, îl realizase cineva într-o clipă de grație, infățișând un Crist suportându-și chinurile cu demnitate.

Chiar la intrare se afla un vas din piatră cu apă sfântă.

Orga sună minunat, maestrul Richard Penn, profesor la Școala de Muzică din oraș reușea să-i apese pedalele, să-și plimbe degetele osoase pe claviatură cu atâta îscusință încât în ambianța severă să se revârsa o muzică divină. Dar nu prea avea cine să asculte sunetele pure. O scară în spirală ducea la o galerie strâmtă. Acolo, la anumite ocazii, un cor format din elevi ai organistului cânta cu multă însuflețire lucrări de Gregorio Allegri, Claudio Monteverdi, Giovanni Pierluigi de Palestrina... Îmbrăcați în pelerine negre, cu glugi. Nici măcar în acele zile auditoriul nu era numeros.

Catolicii erau tot mai puțini în oraș – câțiva urmași ai unor scoțieni și irlandezi –, și nici măcar cei rămași nu veneau cu mic, cu mare, la slujba de duminică – altădată bărbați, femei, copii, îmbrăcați în hainele lor cele mai bune, de-abia aveau loc în biserică. Din cînd în cînd, câte un grup de turiști pătrundea aici, mai mult să se răcorească de vîpia de afară, decât ca să se reculeagă. Puțini aprindeau lumânări, lăsând căte un bănuț într-o cutie de tablă cu vopseaua scorojită. Aruncau priviri plăcute spre perete înnegriți de la fum, încercau să descifreze ale cui erau cele trei morminte acoperite cu lespezi cu inscripții în latină – acolo erau îngropați primii preoți care slujiseră în această biserică – verificau trăinicia băncilor de lemn lustruite de căci se așezaseră pe ele, căutau zadarnic ceva demn să fie fotografiat, apoi își urmău dezamăgiți ghidul care agita deasupra capului o umbrelă și-i invita să se avânte spre alte puncte turistice, poate mai îmbietoare, vizitate și acelea în grabă. Dacă în acest lăcaș de cult ar fi fost vreo relicvă, un os cior cu însușiri tămăduitoare rămas de la vreun sfânt, vreo icoană care